

เสียงธรรมจากห้อง “เมตตากริรมย์กรรมฐาน” วันอาทิตย์ที่ 3 กันยายน 2566

เรื่อง วิปัสสนาญาณในมรณานุสติ

โดย อาจารย์ คณานันท์ ทวีโกด

กำหนดสติในความรู้สึกตัวทั่วพร้อม กำหนดรู้ที่ร่างกายของเรา ผ่อนคลายปล่อยวาง ความเกาะ ความยึด ความรู้สึกสัมผัสผูกพันกับร่างกาย กล้ามเนื้อที่ร่างกาย ผ่อนคลาย ใจเรากำหนดในความผ่อนคลายปล่อยวางร่างกาย เป็นการตัดขั้นห้าตัดอาการความสนใจสิ่งที่ปรากฏขึ้นทางกายทั้งหมด ปล่อยวางร่างกายเพื่อแยกกายแยกจิตเข้าสู่ความสงบ เข้าสู่สติที่กำหนดรู้อยู่กับจิตของเรา ปล่อยวางความรู้สึก การปรุงแต่ง ความกังวล ภาระทางใจทั้งหลาย กิจการหน้าที่ทั้งหลาย เรากำหนดว่าเราปฏิบัติเจริญสมาธิ เจริญพระกรรมฐาน เราทำงานของจิต ทำงานเพื่อมรรคเพื่อผลเพื่อพระนิพพาน ปล่อยวางภาระของใจออกไป ผ่อนคลายร่างกาย ปล่อยวางร่างกาย ปล่อยวางเรื่องราวในจิตใจของเราให้หมด กำหนดว่าการทำสมาธิการเจริญวิปัสสนาญาณ ฝึกที่จะวาง ฝึกที่จะเบา ฝึกที่จะเข้าถึงความสงบ ฝึกเพื่อให้จิตของเราสงบสงัดจากสรรพกิเลสทั้งปวง ผ่อนคลาย ปล่อยวางร่างกายจิตใจ

จดจ่ออยู่กับความสงบ กำหนดอยู่กับความผ่อนคลาย

จากนั้นเรากำหนดสติ กำหนดรู้ในลมหายใจ น้อมจิตจินตภาพให้เห็นลมหายใจเป็นเหมือนกับแพรมใหม่พลิวผ่านเข้าออกภายในกายของเรา ลมหายใจเป็นปฏิภาค เป็นอนุภาคระยิบระยับเหมือนกับกากเพชรแพรวพราวพลิวผ่านเข้าออกในกาย สัมผัสได้ถึงความละเอียดของลมหายใจ ยิ่งลมหายใจละเอียด ยิ่งลมหายใจมีความประณีต จิตเรายังเข้าถึงฌาน เข้าถึงสมาธิเข้าถึงความสงบในระดับที่สูงขึ้น ลมปราณสัมพันธ์จิตใจ ความละเอียดความเบาของลมหายใจสัมพันธ์กับความสงบของฌานสมาธิ ลมหายใจสบาย อารมณ์จิตเบาสบาย ลมหายใจยิ่งละเอียด จิตยิ่งเข้าถึงความสุขแห่งความสงบของสมาธิ

สงบนิ่งจดจ่ออยู่กับลมหายใจสบาย จดจ่ออยู่กับอารมณ์จิตที่ผ่อนคลายเอิบอิมเป็นสุข

ให้จิตของเราได้พักอยู่กับความสงบ ปล่อยวางเรื่องราว ปล่อยวางร่างกาย ปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างออกไปจากใจ ในทุกการปล่อยวาง ให้เราฝึกซ้อมใจของเราในวิปัสสนาญาณในมรณานุสติว่าถ้าหากเราต้องตายลง ณ บัดนี้ จิตเราปล่อยวางทุกอย่างได้ไหม จิตเรายังเกาะยังหวงยังยึดในบุคคลใด ในร่างกาย ในชีวิตของเรา ในภาระ ในสิ่งสมมุติ ในความเป็นเจ้า เข้าเจ้าของ เราปล่อยวางทุกอย่างได้ไหม ปล่อยวางร่างกาย ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น ปล่อยวางสมมุติ ปล่อยวางในบุคคลทั้งหลายที่เป็นบุคคลใกล้ชิด ปล่อยวางทุกอย่างออกไปจากใจ จิตยิ่งวางยิ่งละ จิตยิ่งเข้าถึงความสงบ จิตยิ่งเข้าถึงอริยมรรคอริยผล ปล่อยวางทุกสิ่ง ยิ่งซ้อมวาง ใจเรายังเข้าถึงธรรม จิตปุถุชนคนทั่วไปมีแต่ความเกาะมีแต่ความยึด ยิ่งคิดยิ่งปรุง ยิ่งยึดยิ่งอยาก จิตอริยะยิ่งละยิ่งวางยิ่งเบา

กำหนดน้อมใจของเรา วาง ปล่อยวางในทุกสิ่ง ปล่อยวางในสมมุติ จนจิตเข้าถึงความสงบ เข้าถึงความละเอียดขึ้น พระอริยะเจ้าท่านปล่อยวางได้ละเอียด ปล่อยวางสมมุติ ปล่อยวางชาติภาพ ปล่อยวางความอยาก ปล่อยวางจากความพยาบาท ปล่อยวางจากความจองแวง ยิ่งปล่อยวางได้มากเท่าไร ปล่อยวางก็ยิ่งง่ายขึ้นเพียงนั้น ยิ่งปล่อยวางได้มาก ได้ง่ายเท่าไร การที่ใจเราจะสามารถให้อภัยทานก็ยิ่งง่ายขึ้นเพียงนั้น ยิ่งปล่อยวางได้มากเท่าไร จิตเราก็กะ วาง กิเลสทั้งหลายได้ง่ายเพียงนั้นเช่นกัน

ตั้งนั้นการฝึกวาง ฝึกปล่อยวาง ตั้งแต่การปล่อยวางร่างกายตัดขันธ์ห้า ปล่อยวางจากสมมุติ ปล่อยวางจากภพ ยิ่งฝึกมากเท่าไร ยิ่งวางได้มากเท่าไร อารมณ์ใจเราก็กว้างความเป็นพระอรหิยะเจ้า ยิ่งใกล้พระนิพพานมากขึ้นเพียงนั้น

บางครั้งเราปล่อยวางได้ในขณะที่กำลังเข้าสมาธิเจริญวิปัสสนา แต่นอกจากอารมณ์ฌาน นอกอารมณ์สมาธิ ในช่วงเวลาที่เราอยู่ในการทำงานบ้าง ในกิจทั้งหลาย นอกอารมณ์สมาธิบ้าง トラบที่เรายังตัดกิเลสไม่ได้หมด มันก็ยังมีอารมณ์ที่ยังอยาก ยังมีอารมณ์ที่ยังหลง มีอารมณ์ที่ยังรัก แต่ให้เราทำความเข้าใจว่าอารมณ์ทั้งหลายเหล่านี้ เมื่อเราปฏิบัติเพื่อความดี ความเป็นพระอรหิยะเจ้า ปฏิบัติเพื่อพระนิพพานเป็นที่สุด ในความรักที่ดี ในความอยากที่ดี มันยังอยู่ในขอบเขตของศีลห้า ยังอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม ยังอยู่ในขอบเขตที่เราไม่ไปเบียดเบียนผู้อื่น ดังนั้นเมื่อเรากำหนดใจของเราพิจารณาไว้เช่นนี้แล้ว เราก็ตั่งใจว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่เราเจริญพระกรรมฐาน เราทำเต็มที่ เราทำเต็มที่กำลัง เรากำหนดน้อมจิตพิจารณาตัดกิเลส วางให้สุด หยุดให้หมด ดับให้ไม่เหลือเชื้อในขณะที่อารมณ์เราเจริญพระกรรมฐานอยู่ นอกอารมณ์พระกรรมฐานถ้ามีสติกำหนดรู้ เราก็อาศัย ศีลเป็นเครื่องกัน เป็นกำแพงเป็นเครื่องรักษาเรา

ในเรื่องของศีลนั้น พระท่านสอนว่า หากเราเป็นปุถุชนยังหนาแน่นด้วยกิเลส เราจะรู้สึกว่าเป็นเหมือนกับภาวะเป็นเรื่องจุกจิกวุ่นวาย เป็นข้อห้ามน่ารำคาญใจ แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่เราปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน ปฏิบัติเพื่อความเป็นพระอรหิยะเจ้า ศีลเป็นเครื่องกันอเวจี เป็นเครื่องกันนรก เป็นเครื่องปิดอบายภูมิ ศีลเป็นเหมือนกับเกาะแก้วที่คุ้มครองใจเรา จากอกุศลทั้งหลาย ศีลนี้เป็นสัจจะวาจาที่เป็นเครื่องรักษาใจของเรา ดังนั้นอารมณ์จิตของผู้ที่มีศีลในการปฏิบัติเพื่อพระนิพพานกับปุถุชนคนทั่วไปนั้น ย่อมมีความรู้สึกที่แนบ ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องเข้าไปในเรื่องศีลแตกต่างกันออกไป

ปุถุชนทั่วไปหาทางที่จะโลเลหลีกเลี่ยง หาทางจะเฉไฉ ภาษาของทางพระก็เรียกว่าหาทางเลี่ยงบาลีที่ว่าเป็นข้ออ้างที่ว่าตนสิ่งที่ทำนั้นไม่ผิดศีล จริง ๆ การเลี่ยงบาลีนั้น เจตนามันก็เจตนาจะผิดศีลแต่คิดว่าใช้ปัญญาเป็นข้ออ้างไว้ ใ้อสิ่งที่ทำนั้นไม่ผิดแต่ถามว่าผิดไหม ก็ผิดเต็มประตู

ตั้งนั้นการที่เราจะรักษาศีล ต้องมีความบริสุทธิ์ที่มีความจริงใจกับตัวเราเองก่อน ต้องมีความเข้าใจว่า ศีลนั้นเป็นกำแพงแก้ว เป็นเกาะแก้ว เป็นเครื่องกันเราจากอบายภูมิ เป็นเครื่องปกป้องเราจากนรก เป็นเครื่องปกป้องป้องกันเราจากอกุศล อันนี้ก็เหมือนเรื่องศีลที่เราควรหมั่นพิจารณา เพื่อตัดสังโยชน์ในข้อสี่ลัทธิพัตตปราชญ์ให้ขาดไปให้หมด เป็นผู้ที่ทรงศีลโดยความบริสุทธิ์ของใจ เป็นผู้ที่ทรงศีลโดยเป็นผู้ที่มีจิตอันปรารถนาในความไม่เบียดเบียนผู้อื่น

ตอนนี้ให้เราหมั่นน้อมใจน้อมจิตพิจารณาในธรรม พิจารณาปล่อยวาง พิจารณาตัดร่างกาย พิจารณามรณานุสติ เมื่อไหร่ที่พิจารณามรณานุสติ ก็จงน้อมมาสู่นวามือไหร่เราตายเราปล่อยวางได้ไหม

ความตายนี้พระพุทธองค์ทรงตรัสสอบถามพระอานนท์ว่า "พระอานนท์ เธอพิจารณาความตายวันละกี่ครั้ง"

พระอานนท์ตอบว่าเจ็ดครั้ง

พระพุทธองค์ทรงตรัสตอบว่า เจ็ดครั้งยังน้อยไป ตถาคตพิจารณาความตายในทุกลมหายใจ คือพิจารณาในลมหายใจที่เข้าและออก เกิดและดับ พิจารณาในความเกิดดับ ในความเกิดความดับก็พิจารณาในมรณานุสติ ดับเมื่อไหร่ตายเมื่อไหร่ไปพระนิพพาน

สำหรับเราเองเป็นผู้ปฏิบัติ เอาเต็มที่เรียกว่าขยัน เราถามตัวเราว่า "คิดถึงความตายทุกวันไหม" ถ้าคิดถึงทุกวันนี้ถือว่าใช้ได้ คิดถึงวันละกี่ครั้ง อย่างน้อยที่สุดเวลาที่ดีที่สุด คือรำลึกนึกถึงความตายอย่างน้อยที่สุดหนึ่งครั้ง อันที่จริงขอเท่านั้นเต็มที่ หนึ่งในเวลาที่สำคัญที่สุด คือเวลาที่เราก่อนนอน เวลาที่เราเริ่มนอนทอดกายลง เราก็กำหนดทางภาษาของวิชาโยคะก็เรียกว่า"ศพอาสนะ" คือเมื่อนอนลงบั้น เราก็กำหนดผ่อนคลายทั่วร่างกาย ทั้งกายตัดร่างกาย พิจารณาว่า

เรานอนปล่อยวางผ่อนคลายตัดร่างกายตัดขันธ์ห้าทั้งหมด แล้วก็พิจารณาว่าถ้าตายแล้วเราจะไปไหน ในขณะที่พิจารณาว่าตายแล้วจะไปไหนก็พิจารณาว่า ถ้าเราตายไปคืนนี้ ภาระหน้าที่ในวันพรุ่งนี้ที่เราต้องทำ เราค้างคาใจไหม เราปล่อยวางได้ไหม บุคคลทั้งหลายที่เป็นบุคคลข้างหลัง เราห่วงไหม เราปล่อยวางได้ไหม ร่างกายที่ทอดกายลงตอนนี้ เราติดเรายึดไหม ถ้าเราตายไปเราเกาะกายหรือเราคิดว่าเราทิ้งกายเพื่อไปพระนิพพานได้ เมื่อตัดทุกอย่าง ฝึกซ้อมตัดของรัก ตัดสิ่งที่ติดสิ่งที่ยึดไว้ก่อนนอน ตัดว่าเราตาย เมื่อตัด ละ วางทุกอย่างจนหมด เป็นการซ้อม แล้วก็ยกจิต รำลึกนึกถึงพระพุทธองค์ พระธรรม พระอริยสงฆ์ แล้วก็ยกจิตไปบนพระนิพพาน กำหนดว่าเราอยู่บนพระนิพพานตั้งแต่หลับยันตื่น จริงๆขอแค่นึกถึงความตายวันละหนึ่งครั้งแต่ทำทุกวัน ขอรับรองว่า ถ้าเราวางกำลังใจเต็มที่ เชื่อมั่นว่าเราขึ้นไปบนพระนิพพานได้ ถ้ากลางคืนเราตายไปคืนนั้น เราไปพระนิพพานได้แน่นอน การฝึกซ้อมปล่อยวางตัดร่างกาย ปล่อยวาง เราฝึกทุกวัน จิตมีความเคยชิน จิตมีความชินกับอารมณ์ จิตมีเป้าหมายว่าตายเมื่อไหร่ไปพระนิพพานชัดเจน เมื่อนั้นเราก็ออมสามารถไปยังพระนิพพานได้

อันนี้บางคนเพื่อให้เกิดมีความมั่นใจ มีศรัทธา มีความเชื่อมั่นในการปฏิบัติ วันนี้ก็ขอเล่าประสบการณ์ ประสบการณ์ของลูกศิษย์ที่อยู่ในกลุ่มปฏิบัติของเราเอง

กรณีที่ 1

เป็นเพื่อนของลูกศิษย์ที่ฝึกอยู่ในเมตตาสมาธิ บุคคลนี้ก็ไม่ได้เข้ามาฝึกในกลุ่มเรา แต่ว่าบังเอิญมีเพื่อนที่ฝึกอยู่ในกลุ่มเรา บุคคลที่กล่าวถึงนี้ก็ป่วยเป็นโรคมะเร็ง มีสภาวะอาการที่ป่วยร้ายแรง เพื่อนที่อยู่ในเมตตาสมาธิก็อาสาที่จะเอาหนังสือธรรมะของหลวงพ่อกุญชรของวัดท่าซุงไปให้ อาสาไปถวายสังฆทานแล้วก็ให้โมทนาบุญ แล้วก็ให้นึกถึงหลวงพ่อกุญชรนี้เขาก็รู้สึกว่าร่างกายมันมีความเจ็บไข้ได้ป่วยไม่สบายมาก มีความทรมานจากอาการของโรคเกิดขึ้น มีความทรมานในร่างกาย ความทรมานในร่างกายถ้าเรามองเป็นข้อดี พลิกให้มันมาเป็นข้อดีก็คือทำให้เราเบื่อ ทำให้เราเห็นธรรม คือ สัจธรรมว่าขันธ์ห้านี้มันเป็นทุกข์ ดังนั้นเมื่อเห็นว่าเป็นทุกข์ การตัดการปล่อยวางก็เป็นไปได้

คราวนี้เมื่ออาการของเขามันมีอาการที่มันเพียบแน่เต็มที่ เริ่มพูดไม่ได้ พูดได้น้อย พูดได้เบา เขาก็บอกกับแฟนของเขาว่า เขาเห็นพระมาปรากฏอยู่ที่ข้างเตียงสองรูป แฟนก็ถามว่ามีลักษณะเป็นยังไง แล้วก็เอารูปหลวงพ่อกุญชรมาให้ดู เขาก็ยกหน้าว่าเป็นหลวงพ่อกุญชร ดังนั้นถึงเวลาอย่างที่บอก ถึงเวลาที่เรายุ่งจิตอธิษฐานกันว่าตายเมื่อไหร่ ขอหลวงพ่อกุญชรไปพระนิพพาน ก็กลายเป็นอันว่าบุคคลนี้ไม่ได้ปฏิบัติพระกรรมฐานมากนัก ยังไม่เคยฝึกมาก แต่อารมณ์ใจนั้นมีอาการตัดร่างกายเต็มที่ มีธรรมะ มีกุศลเข้ามา หลวงพ่อกุญชรท่านก็เยี่ยมเมตตามารับ แล้วในเวลาอีกไม่นานเขาก็เสียชีวิตไปโดยสงบ

ดังนั้น เรื่องนี้ก็เป็นกรณีแรกที่ยืนยันว่า ถึงเวลา ถ้าถึงวาระ ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน ถึงเวลา พระท่านก็ดีคือพระพุทธองค์ก็ดี หลวงพ่อกุญชรก็ดี ท่านก็เมตตาตามาสงเคราะห์มารับ ดังนั้นให้เราเชื่อมั่นมั่นใจ ที่ยิ่งเชื่อมั่นมั่นใจก็คือนี้ขนาดเขายังไม่ได้ปฏิบัติสักมากหรือแทบหรือรู้จักกับหลวงพ่อกุญชรท่านมาก เพียงได้โมทนาบุญในสังฆทานในมหาสังฆทาน ได้อ่านหนังสือได้รู้จักบ้างเล็กน้อย แต่หลวงพ่อกุญชรท่านก็ยังมารับ แต่ของเราเข้าไปกราบขึ้นไปกราบหลวงพ่อกุญชร ฟังธรรมจากหลวงพ่อกุญชร ปฏิบัติเจริญพระกรรมฐานมาก็ครั้ง ถึงเวลาถ้าจำเป็นจริงๆ คิดว่าท่านจะมารับไหม อันนี้คือกรณีหนึ่งให้เราเชื่อมั่น

กรณีที่ 2

เพราะวันนี้ก็ฟังประสบการณ์ที่ถ่ายทอดมาหลายคน กรณีที่สองนี่ก็คือกรณีล่าสุด ก็เป็นลูกศิษย์ในกลุ่มของเมตตาสมาธิ ก็ป่วย ป่วยเป็นเนื้องอกในสมอง คราวนี้กำลังใจคนนี้ก็อาจจะอ่อน บอกให้พอกธาตุนั้น บอกให้ปฏิบัติ ก็ไม่ค่อยตั้งใจทำนัก มีเวลาดังนาน เพื่อนกันมีเนื้องอกในปอด พอเขากำหนดตรวจดูว่าเจอเนื้องอกในปอด เขาตัดเป็นตัดตาย

กำหนดจิตว่าตายเป็นตาย ตายเมื่อไหร่ไปพระนิพพาน กำหนดจิต ฟอกธาตุชั้นใต้ที่ใต้กำลัง ปรากฏว่าสองอาทิตย์
เพียงแค่ออกอาทิตย์ หนึ่งอกในปอดหายไปจนหมด จากการทำเอกซเรย์ หรือ CT Scan หนึ่งอกในปอดหายไปหมด
ใช้เวลาแค่ออกอาทิตย์ อันนี้มีเวลาตั้งหลายเดือน จากหนึ่งอกขนาด 3 cm ขยายใหญ่จนต้องผ่าตัด พอผ่าตัดออกมา
ขนาดเท่ากำปั้น ถึงเวลาก็นั้นเพียงแต่ว่าขออาจารย์ช่วยส่งพลัง อาจารย์ช่วยด้วย ขอबारมีพระ เน้นทำบุญ แต่ว่าเรื่อง
การรักษาจิตให้ผ่องใส ยังไม่ค่อยทำ กังวลกับร่างกาย เกาะร่างกายจนขยายใหญ่ จิตมันปรุง จิตมันเกาะ จิตมันกลัว
จนกระทั่ง ยิ่งกลัวมาก ยิ่งเครียดมาก ยิ่งปรุงแต่งมาก มันยิ่งทำให้เนื้องอกต่างๆ เซลล์ที่มันเป็นเซลล์ต่างๆที่มันไม่ดี มัน
ขยายตัว มันเกิดขึ้นจากอุปทานปรุงแต่งสังขารคือ ความคิดอุปทานคือ ความคิด คิดดีก็เป็นอุปทานดีเป็นกุศล คิดไม่ดี
คือกลัว มันจะเป็นหรือเปล่า มันจะงอกหรือเปล่า มันจะขยายใหญ่หรือเปล่า มันจะเป็นอะไรหรือเปล่า ใฝ่เนี่ยคือการที่
เราปรุงจนมันเกิดจริงๆ อุปทานปรุงแต่งสังขารคือมันก็เกิดก่อนเนื้อขึ้นมาจริงๆ เสียตายอย่างว่าถ้าคิด ถ้าคนที่มันพลังจิต
สามารถคิดลบจนมันเกิดผล ถ้าภาษาอังกฤษเขาเรียกว่า Thinking to Reality คิดจนมันเกิดสภาวะความเป็นจริง

พลิกมาอีกด้าน เปลี่ยนมาคิดว่าอ้อ ถ้าเป็นแบบนี้ฉันรวนแน่นอน คิดให้ตัวเองรวนทางโลกก็รวนละ หรือคิดว่าฉันจะตัด
กิเลสให้ได้ ก็ตัดกิเลสเป็นพระอรหันต์ได้ แต่คราวนี้มันดันไปคิด คิดแต่กลัวกังวล เนื้องอกมันก็ขยายใหญ่จนในที่สุด
ต้องผ่าตัด ผ่าตัดกลายเป็นว่าเนื้องอกขยายขึ้นมาเท่ากำปั้นต้องเอาออก คราวนี้ก็ขอबारมีพระ เพราะเราคิดเอาว่าสมอง
ศีรษะเราก็มีขนาดใหญ่ แต่คราวนี้มีเนื้องอกขนาดเท่ากำปั้นอยู่ในสมอง มันกินเนื้อที่ไปเยอะแยะไหน

เมื่อผ่าไปแล้ว การผ่าก็เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ใช้เวลาหลายชั่วโมง รวมๆสิบสองชั่วโมง ถือว่าเป็นการผ่าตัดใหญ่
เป็นเคสที่ถือว่ายากมาก เพราะต้องผ่ากระโหลกส่วนของสมองที่มีความเซนซิทีฟค่อนข้างเยอะ ผ่าตัดไปเรียบร้อยก็
สามารถพูดจาได้ รู้เรื่อง ทานข้าวได้ ฟันตัวกลับมามากที่มีสุขภาพปกติเหมือนเดิม อันนี้ก็ถือว่าเป็นความโชคดี จากการ
ปฏิบัติ จากการทำทาน จากการทำความดีสะสมสม่ำเสมอ

คราวนี้ สิ่งที่เป็นพิเศษก็คือ คราวนี้ในระหว่างที่พักฟื้นก็ดี ในระหว่างที่ผ่าตัด ผู้ป่วยเขาฟื้น เขาก็มาแล้วว่าพระท่านมา
เต็มห้องไปหมด คือพระสงฆ์ มีหลวงพ่อบุญ มีครูบาอาจารย์ มีแสงสว่างมาเต็มห้องเต็มห้องไปหมด เรียกว่า ถ้าพลาดยัง
ก็มีคนมารับ รับไปพระนิพพานก็ดี แต่เขาก็ตั้งใจว่าก่อนผ่าอย่างไร ถ้าเป็นอะไร ก็ขอยกจิตไปพระนิพพาน แล้วถึงเวลา
ในช่วงที่จิตอยู่ในภวังค์ เขาก็เห็นว่ามารรับจริงๆ มากันเต็มห้องมาเต็มไปหมด อันนี้ถือว่าเขาเป็นประสบการณ์จาก ถ้า
ภาษาอังกฤษก็เรียกว่า "near death experience" ดังนั้นสิ่งนี้ก็ล้วนแต่เป็นเครื่องยืนยันว่าไถ่การที่เราปฏิบัติ เราปฏิบัติ
แล้วเกิดผลจริง สิ่งสำคัญก็คือครูบาอาจารย์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านก็เมตตาเราจริงถ้าเราตั้งใจ ดังนั้นเราอย่าน้อยอกน้อยใจ
ไปว่าเราจะได้หรือไม่ ถ้ายังเราปฏิบัติทุกวัน เจริญพระกรรมฐานทุกวัน ยกจิตขึ้นไปบนพระนิพพานทุกวัน ถึงเวลาถ้า
เราจะตาย ถ้าเราตั้งใจว่าตายเมื่อไหร่ไปพระนิพพาน ถ้าเรายกจิตกำลังเรยกอกาทิสมาณกายขอबारมีพระไปพระ
นิพพานไม่ได้จริงๆ ถึงเวลาถ้าเราตั้งใจมั่น ยังไงพระท่านก็ต้องเมตตาตามาสงเคราะห์ อันนี้ก็ถือว่าเป็นประสบการณ์ตรง
ให้เราทุกคนโมทนาสาธุในตัวอย่างธรรมทาน เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ประสบการณ์แห่งการปฏิบัติ ประสบการณ์แห่ง
ชีวิตจริง ให้เราไม่ประมาท ในความตาย

คราวนี้ก็พิจารณาเปรียบเทียบน้อมตาม แล้วถ้าบุคคลธรรมดาทั่วไปที่เขาไม่เคยฝึกไม่เคยเจริญพระกรรมฐาน ถึงเวลา
ถ้าช่วงใกล้ตาย คราวนี้ไม่ใช่เป็นพระมารับ ด้วยเหตุที่ไม่เคยถือศีล ด้วยเหตุที่ไม่เคยทำทาน ด้วยเหตุที่ไม่เคยไหว้พระ
สวดมนต์ปฏิบัติเจริญพระกรรมฐาน หรือบางครั้งบางคนปรามาสพระรัตนตรัย บางคนลบหลู่ชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ เกิดคนที่มารอคนที่มารับเขาเป็นนายนิรยบาล ตัวดำ ตาโปน นุ่งผ้าแดงหยักรั้งรกเขมร มายืนทำ
สะเอวอยู่ข้างเตียง ถ้าเป็นอย่างนั้น ถึงเวลาก็มีคนมารับเหมือนกัน แต่มารับไปไหนก็ขึ้นอยู่กับกรรมบุพกรรมของบุคคล
นั้น ดังนั้นสิ่งต่างๆเหล่านี้มันผูกโยง เชื่อมโยงกับเรื่องของความตาย เชื่อมโยงของภพภูมิ เชื่อมโยงของเรื่องมรรคผล

พระนิพพาน ดังนั้นธรรมชาติที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนว่า ยังไงเราก็ต้องตาย แต่ตายแล้วเราจะไปไหน ถ้าเราปฏิบัติ เจริญพระกรรมฐาน เราเข้าใจในเรื่องอารมณ์พระกรรมฐาน อารมณ์พระกรรมฐานนั้น ทำให้เราสามารถกำหนดทรง อารมณ์ เลือกภพภูมิที่เกิดที่จุดของเราได้ จิตก่อนตายนึกถึงทาน นึกถึงศีล นึกถึงกุศล นึกถึงความดี เราก็ไปจุดที่เป็น เทวดา นึกถึงในอนุสสติสิบ คือพุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ สังฆานุสสติ จาคานุสสติ อารมณ์ที่เป็นอนุสตินั้นผูกโยงกับกุศล ทำให้เราไปจุดเป็นเทวดา หากเราอยากไปเกิดไปจุดเป็นพรหม เราก็ทรงอารมณ์เมตตา ทรงฌาน ทรงสมาธิ ทรงอานา ปานสติ ทรงภาพกสิณปฏิภาคนิมิต ถึงเวลาเรา อารมณ์จิตสุดท้ายเป็นเช่นไร เราก็ไปยังพรหมโลก หากเราเมื่อไหร่ก็ตาม ตั้งจิตว่าปรารถนาตายเมื่อไหร่ไปพระนิพพาน เราได้มโนมยทริกันอยู่แล้ว วิธีง่ายที่สุดก็คือนอนจิตขอबारมีพระยก อาทิสมาณกายขึ้นไปนั่งเป็นพระวิสุทธิเทพรออยู่บนพระนิพพาน ส่งญาณทัศนะลงมาดูกายเนื้อของเรา ตายเมื่อไหร่ ช่างมัน ตอนนี้นั่งอยู่บนพระนิพพานแล้ว ถ้าเรายกมาแบบนี้ได้ กายเนื้อข้างล่างมันหมดวาระดับเมื่อไหร่ สายโยงใยของ กายทิพย์ขาดลง จิตอาทิสมาณกายก็บรรลอรุหัตผล ตัดหมด ตัดสิ้น ตัดกาย ตัดภพจบชาติ เข้าพระนิพพาน จริงๆมันก็ ไม่ได้ยากเกินไป

แต่คราวนี้ มีบางคนที่ยังอยู่ตอนนี้ มีคำถามขึ้นมาในจิตว่า ถ้าหนูถามยังไม่ได้มโนมยทริ แล้วจะไปพระนิพพานได้ไหม อันนี้ก็ต่ออาศัยแนวทางของสุขขวิปัสสโก สุขขวิปัสสโกนี้ก็เหมือนกันว่าเราไม่รู้ไม่เห็น คือไม่มีความเป็นทิพย์ ตาบอดจากความเป็นทิพย์ ไม่รู้ไม่เห็นภพภูมิความเป็นทิพย์ แยกอาทิสมาณกาย ยกอาทิสมาณกาย ถอดอาทิสมาณกาย ไม่ได้ไม่เป็น สิ่งที่ทำได้ก็คือ ศรัทธามั่นคงในพระพุทธองค์ วิธีการก็คือกำหนด นึกอย่างเดียว นึกเอาอย่างเดียว ว่า พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าที่ทรงดับขันธปรินิพพานแล้ว ท่านอยู่ที่พระนิพพานในสภาวะ ใด ลูกขอตามเสด็จทุกท่านทุกพระองค์ไปยังพระนิพพานเช่นนั้นด้วยเถิด อธิษฐานไว้เช่นนี้เพียงอย่างเดียว อาศัยจิตปัก มั่นคงไม่สงสัย เราก็ไปพระนิพพานได้เช่นกัน อันนี้ก็คือคนที่ทำไม่ได้ แต่คนที่ทำได้คือได้มโนมยทริยกอาทิสมาณกาย มาพระนิพพานได้ ทำได้แต่ไม่ขยันก็น่าเสียดายของ ถ้าขยัน ฝึกขยันทำ ขยันตัดร่างกาย ขยันละกิเลส ขยันตัดขันธ์ห้า ทำทุกวันเป็นนิจ ยังไงชาตินี้ก็ไปพระนิพพานได้

สำหรับวันนี้ ก็ขออนุญาตฝึกสั้นๆ ให้เราทำความเข้าใจ เอาประสบการณ์ เอาเรื่องราวจริง มาพิจารณาเป็นกำลังใจให้ตัว เราเอง เขาก็ถึงเวลาที่ยังทำได้ ขนาดไม่ได้ฝึกแบบแน่นมันคง อยู่นอกวง แต่เพื่อนอยู่ในวง แต่เพื่อนก็อยู่เรียนในห้องครู เมตตาสมาธิ อารธนาบารมีพระได้ มีกำลังสมาธิ มีกำลังมโนมยทริ อันนี้ก็ถือว่าโชคดีมีกัลยาณมิตร ดังนั้นตัวเราเอง โชคดีมีกัลยาณมิตรตั้งหลายคน เราเอาประสบการณ์ของเขามาเป็นครูของเรา เราจะได้มีกำลังใจในการปฏิบัติ ว่าการที่ เราปฏิบัติ นั้น ของจริงมีจริง พระท่านสงเคราะห์จริง เราจะได้มีกำลังใจว่ายังไงชาตินี้ก็ไปพระนิพพานได้

ดังนั้นเมื่อกำหนดน้อมจิตมาถึงจุดนี้แล้ว ก็ให้เราตั้งใจ นึกภาพพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กำหนดน้อมด้วยความเคารพ กำหนดน้อมรำลึกถึงด้วยความเคารพเลื่อมใสสูงสุด จากนั้นน้อมจิตยกอาทิสมาณกายขึ้นไปกราบพระพุทธองค์บนพระนิพพาน อธิษฐานขอबारมีพระพุทธองค์ทรงสงเคราะห์ ขอให้จิตข้าพเจ้าจงปรากฏสภาวะ ความเป็นกายพระวิสุทธิเทพบนพระนิพพาน

จากนั้นกำหนดจิตอยู่เบื้องหน้าพระแล้ว นั่งกระโหย่งประนมมือกราบด้วยความเคารพแทบเบื้องพระบาท จากนั้น ประนมมือกราบบังคมทูลถามพระพุทธองค์ว่า ถึงเวลาถ้าลูกตายจากความเป็นมนุษย์ ท่านเมตตามารับไหม ลองดูว่า ท่านยิ้มหรือท่านพยักหน้า หรือท่านลูบศีรษะไหม หลวงพ่อท่านเมตตาสงเคราะห์ ท่านยืนอยู่ไหม ท่านหัวเราะไหม หรือบางคนท่านใช้ไม้เท้าเขกหัวอยู่ เราก็กำหนดจิตน้อมรู้สึกสัมผัสด้วยความเป็นทิพย์ กำหนดน้อมใจว่า หลวงพ่อฤๅษี หลวงพ่อพระราชมหามุนีท่านเมตตาให้สัญญาแก่ลูกหลาน ว่าท่านจะรื้อขนลุกหลานของท่านไปพระนิพพานให้ได้ เป็นแสนแสนคน ถามว่าเราเป็นลูกหลานท่านไหม ท่านเมตตาเราไหม เราขยันปฏิบัติ เราขยันฝึก คนที่ตั้งใจปฏิบัติ

ฟังซ้ำๆ มาทุกครั้ง คนหน้าเดิมปฏิบัติทุกครั้ง ขยันยกจิตขึ้นมาบนพระนิพพาน บางครั้งก็ฝึกเองปฏิบัติเองทุกวัน ถึงเวลาเรามีความเพียร มีธรรมฉันทะแบบนี้ หลวงพ่อท่านเมตตาใหม่ ถ้าท่านเมตตาขอให้ท่านเมตตาถึงกายทิพย์เราமாகอด กายทิพย์ไม่เป็นไรนะไม่มีเพศ ตั้งแต่พรหมขึ้นไปกายพระวิสุทธิเทพก็ไม่มีเพศ ในความเป็นทิพย์ในความเป็นอารยะ ไม่มีอารมณ์ใจที่เกี่ยวเนื่องในความรักระหว่างเพศตรงข้าม ดังนั้นกายทิพย์นั้นถึงแม้ว่ากายเนื้อเราเป็นผู้หญิงบนโลกมนุษย์ แต่พอเป็นกายทิพย์นั้น เรากอดพระบาท กราบที่ตักของพระพุทธเจ้า กอดหลวงพ่อกอดหลวงปู่หลวงตา ท่านได้หมด

ตอนนี้ดูซิว่าท่านเมตตามากอดเราใหม่ อารมณ์จิตเรามีความอึดใจ มีความอ่อนใจ มีความมันใจมันคงเคารพในพระรัตนตรัย มีความแนบในอารมณ์พระนิพพานใหม่ อารมณ์จิตเรามีความผ่องใสใหม่ น้อมจิตพิจารณาจนจิตของเราสว่าง น้อมใจขอบคุณ กรณีที่เราได้ฟังเป็นธรรมทาน เป็นกำลังใจในการปฏิบัติให้กับผู้อื่นอีกมากมายในโอกาสในวาระต่อไป

กำหนดน้อมจิตตอนนี้ให้เราพรมมืออธิษฐาน โมทนาสาธุกับทุกท่านที่เข้าถึงแล้วซึ่งพระนิพพาน นับตั้งแต่พระพุทธเจ้าพระองค์แรกที่เข้าถึง คือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ที่ 1 พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันต์ทุกๆ พระองค์ที่เข้าถึงพระนิพพานแล้ว เราขอน้อมกราบโมทนาสาธุกับทุกท่านทุกๆ พระองค์ด้วยเถิด

ขอให้กระแสน้ำแห่งพระนิพพาน กระแสน้ำธรรม กระแสน้ำมรรคผล ของงหลังไหลรวมสู่กายทิพย์กายพระวิสุทธิเทพของข้าพเจ้าแต่ละคนด้วยเทอญ กายทิพย์ข้าพเจ้าของสว่างเจิดจ้าเป็นประกายพริ้ว เปลี่ยนฉัพพรรณรังสีสว่าง ผ่องใส สว่างงามอย่างยิ่ง ทรงอารมณ์พระนิพพาน พิจารณาตัดภพจบชาติ ปล่อยวางสมมุติ ปล่อยวางขันธห้ากายเนื้อ ปล่อยวางภาระความผูกพัน ปล่อยวางความยึดเกาะกังวลพะวงถึงบุคคลทั้งหลาย มีแต่อารมณ์ที่แนบอยู่กับพระนิพพานเป็นที่สุด น้อมอารมณ์จิตเราประดุจเราตายไปอยู่บนพระนิพพานแล้ว กิจทั้งหลายจบแล้ว กิจทั้งหลายสิ้นแล้ว สิ้นภพจบชาติปราศจากภาระ ปราศจากแรงของกรรม ปราศจากอาสวะกิเลสทั้งปวง กายทิพย์กายพระวิสุทธิเทพสว่างผ่องใสอย่างยิ่ง "นิพพานัง ปรมัง สุขัง" พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง "นิพพานัง ปรมัง สุขญฺญิง" พระนิพพานเป็นความว่างจากกิเลส ว่างจากภาระ ว่างจากกระแส ว่างจากความยึดมั่นถือมั่นเกาะเกี่ยว ความยึดโยงกับกระแสจิตดวงอื่น คือกระแสกรรมที่ไปผูกโยงกับจิตดวงอื่นทั้งหมด ขาดสะบั้น ว่างอย่างยิ่ง ว่างอย่างยิ่ง มีเพียงอารมณ์จิตเป็นสุข อิสระจากกระแสกรรมกระแสโลก กระแสน้ำสังสารวัฏทั้งปวง ทรงอารมณ์พระนิพพานไว้ กายพระวิสุทธิเทพสว่างผ่องใส

จากนั้นน้อมจิต ขอกระแสแห่งพระนิพพาน เชื่อมโยงกับจิตเรา แผ่เมตตา

น้อมกระแสบุญจากพระนิพพานเป็นกระแสบุญศักดิ์สิทธิ์ แผ่ไปยังภพภูมิทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย นับตั้งแต่รูปพรหม พรหมโลก สวรรค์ทั้งหก รุกขเทวดา ภูมิเทวดา มนุษย์สัตว์ที่มีขันธห้ากายหยาบทั่วโลกทั่วอเนกจักรวาล ดวงจิตดวงวิญญาณโอปปาติกะสัมภเวสีที่ติดหลงอยู่ในมิติ ติดหลงอยู่ในภพภูมิต่างๆ ติดหลงอยู่ในจักรวาล รวมไปถึงสรรพสัตว์ดวงจิตแห่งเปรตอสุรกายทั้งหลาย ดวงจิตของสัตว์นรกในทุกขุม ขอกระแสแห่งบุญ ขอกระแสแห่งเมตตา ขอกระแสแห่งพระนิพพาน ขอกระแสแห่งความบริสุทธิ์ของจิต แผ่สว่างกระจาย เป็นกระแสบุญ ส่งถึงแผ่ไปถึง เป็นความสงบเย็น เป็นทิพย์สมบัติ เป็นพรหมสมบัติ เป็นมนุษย์สมบัติ เป็นทิพย์สมบัติ อาหารทิพย์ ความเป็นทิพย์ แผ่ไปถึงสรรพสัตว์ทั่วสังสารวัฏด้วยเทอญ

จากนั้นน้อมกระแสจากพระนิพพานลงมายังวัดวาอารามทั้งหลาย สถานปฏิบัติธรรมทั้งหลาย กระแสน้ำมรรคผล กระแสน้ำธรรม คุณธรรมความดี กระแสน้ำบุญกุศล จงแผ่สว่าง สลายล้างอกุศลอวิชชามิฉนาคาจิฐิ วัดวาอารามใด สถานธรรมใดที่ยังเป็นกระแสแห่งมิฉนาคาจิฐิ ขอจงสลายไปด้วยสัมมาทิฐิ สลายมิฉนาคาจิฐิออกไปด้วยกระแสแห่งมรรคผล

พระนิพพาน ขอกระแแห่งกุศล กระแแห่งบุญ กระแแห่งความดีความงามใส ความสงบร่มเย็นสันติ ความสุขความ
เจริญรุ่งเรืองทั้งหลาย จงปรากฏต่อโลก ต่อพุทธบริษัทสี่ ต่อดินแดนอาณาจักรสุวรรณภูมิ สยามประเทศ

น้อมกระแสนุญกุศล น้อมลงสู่เทวดาผู้รักษาเศวตฉัตร เทวดาผู้รักษาอภิบาลองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระบรม
วงศานุวงศ์ตลอดรวมไปจนถึงบุคคลผู้ทำความดีด้วยความบริสุทธิ์ด้วยความจริงใจ ขอบุญจงรักษาเทพพรหมสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทวดาที่ท่านอยู่ในระดับสูงอาทิเช่น ท้าวมหาราชทั้งสี่ มหาลักขา พระอินทร์ ท่านท้าว
สัมภดีพรหม เป็นอาทิ ขอจงเมตตาอภิบาลรักษาคุ้มครองคนดี ผู้ที่มีความจงรักภักดี ผู้ที่ท่านุญประโยชน์ต่อชาติ
ศาสนา พระมหากษัตริย์ ขอจงมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกทางธรรม มีบุญคุ้มครองเป็นเกาะแก้ว มีกุศล มีความ
คล่องตัว มีความสุข มีความเจริญ

จากนั้นน้อมจิตต่อไป ทรงอารมณ์อยู่บนพระนิพพาน ตั้งจิต ทรงอารมณ์ น้อมให้แนบอยู่กับพระนิพพาน ภาวนา
บริการ "นิพพานัง ปรมัง สุขัง" พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง

สงบนิ่ง สว่าง อยู่ในสภาวะกายพระวิสุทธิเทพในวิมานของเรากับพระนิพพาน กำหนดฝึก ประคองว่าเราตายแล้วเราอยู่
บนพระนิพพานฉันใด เราทรงอารมณ์บนพระนิพพานก็ทรงความรู้สึกเช่นนั้น ถึงเวลาสัญญาและการปฏิบัติที่เราฝึก
กรรมฐานที่เราปฏิบัติ อารมณ์จิตที่เราทรงไว้มันจะรวมตัวในอารมณ์จิตสุดท้ายก่อนตาย และอาทิสมาณกายเราก็จะมา
ปรากฏ เข้าถึงพระนิพพาน ทรงในสภาวะกายพระวิสุทธิเทพเช่นนี้ ฝึกทรงอารมณ์ไว้ให้มีความแนบ มีธรรมจันตะอยู่ใน
พระนิพพาน เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระนิพพาน เรามั่นคงในพระนิพพาน เราแนบเรารักอยู่ในพระนิพพาน

จากนั้นให้เราใช้อาทิสมาณกายกราบพระพุทธเจ้า กราบลาทุกท่านทุกๆพระองค์ จิตเรารู้สึกครุบาอาจารย์ พระอริยะ
เจ้า พระอริยะสงฆ์ พระพุทธเจ้า พระพุทธองค์พระอัสติมหาสาวกพระองค์ใด เทพพรหมสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระองค์ใด แม้แต่
พญานาคราช ท่านปู่ศรีสุทโธ เราก็ น้อมจิตกราบลาทุกท่านทุกๆพระองค์ น้อมจิตกราบลาเทวดาที่พิทักษ์อภิบาลรักษา
กายเนื้อกายทิพย์ของเราในขณะที่เจริญพระกรรมฐาน

เมื่อกราบลาแล้วก็พุ่งจิตเป็นแสงเป็นกระแเป็นพลังงานลงมายังกายเนื้อบนโลกมนุษย์ น้อมกระแจากพระนิพพาน
เป็นแสงสว่างสีขาวคลุมกายเนื้อ ฟอกชำระธาตุขันธ์ให้กลายเป็นแก้วสะอาดบริสุทธิ์ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง อากาศ
สามสิบสอง กระดูกเส้นเอ็น กลายเป็นแก้วสว่าง เป็นแก้วเป็นเพชรประกายพริ้ว โรคนภัยไข้เจ็บสลายล้างออกไปจนหมด
มีแต่ความผ่องใสทั้งกายเนื้อขันธ์ห้าทั้งจิต กายจิตสว่างเป็นแก้วเป็นเพชร จิตสว่างผ่องใสอย่างยิ่ง อารมณ์จิตสว่าง กาย
เราสะอาดบริสุทธิ์ด้วยกระแแห่งพระนิพพาน

น้อมใจของเราให้สว่าง น้อมกระแขอให้สายบุญสายทรัพย์สายสมบัติจึงมาปรากฏ มีแต่ความคล่องตัว ขอทิพยสมบัติ
เทวสมบัติ พรหมสมบัติ ทานทั้งหลายอันเคยบำเพ็ญมาดีแล้ว จงปรากฏเป็นมนุษย์สมบัติให้ข้าพเจ้าใช้สร้างบารมี ท่านุ
บำรุงบารุรักษชีวิตตน ครอบครวั ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ บำเพ็ญความดีสร้างบารมีสืบต่อไปด้วยเถิด

จากนั้นน้อมจิตโมทนาสาธุกับกัลยาณมิตรทุกคนที่ปฏิบัติ และที่ตามฝึกตามปฏิบัติในภายหลัง น้อมใจของเราให้เอิบอิม ผ่องใส กายและจิตสว่างเป็นสุข กายใจเรายิ้มสว่าง นึกคิดในกิจการงานในชีวิตมีแต่ความสำเร็จ มีแต่ความสมปรารถนา

จากนั้นจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ หายใจเข้าลึกๆ ช้า ลึก ยาว หายใจเข้าพุท ออกโธ ภายจิตสะอาดผ่องใส พุทธานุภาพ คຸ້ມครองรักษากายวาจาใจเราเต็มกำลัง หายใจช้า ลึก ยาว ครั้งที่2 ชัมโม กระแสธรรมผู้รู้เกิดปัญญาญาณกระจ่างแจ้งรู้ แจ่มแจ้งแทงตลอดในธรรมทั้งปวง กายยิ้มจิตยิ้มสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส หายใจช้า ลึก ยาว ครั้งที่3 สังโฆ แรงครูพระอรียะเจ้า ครูบาอาจารย์ พระอรียะสงฆ์ เมตตาสงเคราะห์คຸ້ມครองรักษากาย วาจา ใจ จิตมีครูบาอาจารย์รักษาคຸ້ມครอง จิตเป็นสุข ผ่องใสอบอุ่นมั่นใจในกุศลในความดีในการปฏิบัติ

สำหรับวันนี้ก็โมทนาในบุญที่เราพร้อมใจกันถวายมหาสังฆทาน บุญกุศลเกิด ความดีจากการให้ทาน การรักษาศีล การ เจริญภาวนา เราทำครบสมบูรณ์เต็ม จิตเราปฏิบัติในกรรมฐานในกำลังสูงสุด คือปฏิบัติจนสุดถึงอารมณ์พระนิพพาน อุปมาอุปไมยธรรมฐาน ดังนั้นใจของเรานั้นเป็นกุศลสูงสุด ลำพังเพียงแค่ทำสมาธิแค่ข้างกระดิกหูงแลลั่นก็เป็นบุญ มหาศาล แต่จิตเราทรงในอารมณ์กรรมฐานสูงสุด บุญยิ่งปรากฏ กุศลยิ่งปรากฏ ผลอันสูงส่งแห่งการปฏิบัติยิ่งปรากฏ

ดังนั้นยังงี้ก็ตาม หากเราปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน เราก็จงตั้งกำลังใจให้เด็ดเดี่ยวเด็ดขาด ว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของ เรา ยังไงชาตินี้เราไปพระนิพพานได้แน่นอน

ก็ขอให้เราทุกคนที่ปฏิบัติ ตั้งใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งอย่าลืมช่วยกันเขียนแผ่นทองอธิษฐานพระนิพพานหลังจากที่เราฝึก ปฏิบัติในทุกครั้ง ขึ้นไปพระนิพพาน1ครั้ง เขียนแผ่นทองอธิษฐานพระนิพพาน1ครั้ง ทำจนเป็นกิจ ทำจนเกิดพระ สุพรรณบัตินจารึกชื่อบุคคลที่เข้าถึงพระนิพพาน ใจของเราเป็นกุศลตั้งใจเพื่อพระนิพพานอย่างแท้จริง

สำหรับวันนี้ก็ขอโมทนาบุญกับทุกคน ให้ทุกคนมีความสุขความเจริญ

แล้วก็สำหรับใครที่สนใจในคอร์สที่จะมีการปฏิบัติกึ่งเสวนาที่จัดที่ริเวอร์ซิตี้ในวันที่17กับ24 ใครลงทะเบียนแล้วก็อย่าลืม ที่จะเดินทางไป รวมถึงมีคอร์สพลังแห่งความโชคดีเหลืออีก3ที่ วันที่10 กันยายนที่จะถึง ใครสนใจก็ยังสามารถสมัคร ลงทะเบียนเรียนได้ทัน

วันนี้ก็ขอโมทนาบุญกับทุกคน พบกันใหม่สัปดาห์หน้า

ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ เอาประสบการณ์ที่เล่าให้ฟังในวันนี้มาเป็นกำลังใจ มาเป็นครู มาเป็นบทเรียนให้กับชีวิตของเรา ขอให้ ทุกคนมีแต่ความสุขความเจริญทั้งทางโลกทางธรรม ทุกอย่างในเรื่องของสถานการณ์บ้านเมืองในเวลาไม่นานก็จะเริ่ม คลี่คลาย ให้เราทุกคนช่วยกันส่งกระแสบุญช่วยบ้านเมืองด้วย

สวัสดีครับ